

DÉLMAGYARORSZÁG

77. évfolyam, 270. szám
1987. november 16., hétfő

A MAGYAR SZOCIALISTA MUNKÁSPÁRT
SZEVED VÁROSI BIZOTTSÁGÁNAK LAPJA

Havi előfizetési díj: 43 forint
Ára: 1.80 forint

Kádár János Brüsszelbe érkezett

Vasárnap délután 17 órakor Brüsszelbe érkezett Kádár János, aki I. Boudouin király és a belga kormány meghívásának tesz eleget. Kádár Jánossal érkezett Várkonyi Péter külügyminiszter, Gecse Attila és Karvalics László, az MSZMP Központi Bizottságának osz-

tályvezető-helyettesei, Bartha Ferenc, a Nemzetközi Gazdasági Kapcsolatok Titkárságának vezetője és a belga fővárosban csatlakozott a delegációhoz Németh József, Magyarország brüsszeli nagykövete.

(Folytatás a 2. oldalon.)

Élet a szegedi „Forrás”-ban

Szálló vagy
gyógyüdülő?

Halk zene szól az előcsarnokban, amelynek márványpadlóján táncolnak a lámpafények. A szegedi Forrás Gyógyüdülő halljában elegáns a berendezés. Illenek a faburkolathoz a barna fotelek és a zöld növényzet szinte minden szegletben megtalálható. Négy napja érkeztek az első vendégek, de otthonosan mozognak. Legtöbben a vizgyógyászat felé indulnak, köpenyben, vagy pongyolában. *Búvár Anna* főorvos reggel fél 8-tól kora estig fogadja a gyógyulást keresőket. Lesz még két társa, reumatológus szakorvosokat vár, de Szegeden kevés van belőlük. Nyugdíjas tapasztalt doktorok, pedig a várható adó miatt nem jelentkeznek. Hajdúszoboszlóról néhány napja jött segíteni *Döngöztő Árpád* főorvos masszírozócsapatával. Elismerően nyilatkozik a szegedi gyógyüdülőről, jósolata: hamarosan jegyzett hely lesz. Tőle tudom, tíz nappal a nyitás előtt derült ki, „az Egészségügyi Minisztérium nem vállalkozik az üzemeltetésre”. Ezért a SZOT-nak kellett gyorsan tenni, hogy együtt legyen a gyógyító személyzet. Addig maradnak a hajdúszoboszlóiak, amíg össze nem jön a szegedi egészségügyi csapat. *Búvár Anna* természetesen marad, végül is neki kell gondoskodnia a helybéli asszisztenciáról.

— Elsősorban a reumás betegek elő- és utókezelésével foglalkozunk — mondja a doktornő. — Többnyire azok jönnek a rendelésre, akik kopásos ízületi bántalmakban szenvednek. Modern gépekkel rendelkezünk, az ultrahangtól a súlyfürdőig minden olyan terápiát biztosítunk, aminek meg kell lennie egy ilyen intézetben. A beutaltak naponta kapnak valamilyen kezelést. Am jó lenne a szegedi termálvizet mielőbb hivatalosan is gyógyvízzé nyilvánítani, ez emelné a Forrás rangját.

A főorvosnő megjegyzésénél én képzeletben visszaporgetem az idő kerekét századunk 20-as, 30-as éveire. Akkor a szegedi honatyák bőszen hadakoztak, hogy a szegedi termálvizet az egész ország megismerje, és az üzleti lehetőségeket kihasználják. Később ez az ügy feledésbe merült, talán azért is, mert az üzleti érzék kiveszett a város vezetőiből. Így aztán, nem csodálkozom azon, hogy a hajdúszoboszlói doktor csak annyit tud a szegedi termálvizről, hogy „meleg” és nem hallott arról, milyen ásványi sók találhatóak benne. Ennyit a múltból.

Hidvégi Ferencné Budapestről jött:

— Nem tudtam, hogy gyógyvíz van itt, meglepődtem a kitűnő szegedi lehetőségeken. Csodálatos minden, csak azt hiányolom, hogy nem építettek egy kis uszo-

dát. Kitűnő az ellátás, a kiszolgáló személyzet udvarias.

Kiss Danielné Balatonfüredről érkezett a férjével, ő is elragadtatással beszél. *Zákonyi János* siófoki pedagógus magas színvonalú idegenforgalomhoz szokott hozzá a Balaton partján, de a szegedi élményeit nem győzi dicsérni.

— Európai értékű hely, minden szempontból.

Több véleményt is csokorba gyűjtöttem, de talán az olvasó unalmasnak találná az elragadtató szavak ismétlését.

Harmatos József igazgató elmondja, nincs még teltház, a háromszáz helyből hetven még kiadó.

— Szerdától, a nyitás óta folyamatosan érkeznek a vendégek, na meg a hiányzó felszerelések. Atjárófolyosót építünk a termálfürdőbe, szegedi érdeklődők a város első gyógyüdülőjének csak a jó híret vigyék szerte az országba.

— Szálló vagy üdülő és a szegedi honpolgárok jöhetnek-e ide? — érdeklődők a direktortól, ugyanis nagyon sok ismerősöm ezzel a kérdéssel fordult hozzám.

— Intézményünk SZOT-gyógyüdülő, jöhetnek a helybeliek is, ha a szakszervezettől kapnak beutalót. Egyébként a következő évtől az épület egy részét szállóként működtetjük. Körülbelül harminc ágyat biztosí-

tunk a szabadforgalomnak, elsősorban a külföldieknek. Már is érdeklődnek Angliából, Ausztriából, Jugoszláviából. Ha a magyar állampolgárok beutaló nélkül jönnek a szállodai részbe, nekik naponta 300 forintot, a külföldieknek 800 forintot kell fizetniük. Mi is gazdálkodunk, fontos, hogy bevételünk legyen.

Nemcsak ideutaznak, hanem innen is utaztatnak. *Erky Kornélia*, az üdülő kultúrfelelőse minden csoport részére szervez kirándulást. Egy napra mennek Hódmezővásárhelyre, Ópusztaszerre, illetve Aradra. Jövőre az újjvidéki látogatást is be akarják iktatni. Délutánonként gazdag kulturális program várja a vendégeket, a népszerű tudományos előadásoktól a filmvetítésig a könyvkölcsönzésig, a szabadidő eltöltésének minden kelléke megtalálható. Am a szellemi táplálék mellett *Várhegyi Gábor* konyhafőnök házas ízű főztje sem lebecsülendő. Egyszerre teritenek a gyönyörű étteremben a vendégek, akik sokféle menü közül kedvükre választhatnak.

Nézem a Forrás mellett az apró házakat, az üres felkeket, odaképelem helyükre a többi üdülőt, a folytatást. Amiről már dédnagyapáink is álmodtak. Most már valóban nem utópia. Szeged egyszer híres üdülőváros is lesz.

Halász Miklós

A kopasz énekesnő különórája

A kisfiúnak szolfézsra kell járnia. Kevés haszontalan dolgot tud elképzelni, hiszen leginkább focizni szeretne, ráadásul ő a leggyengébb készsége a hangjegyek világában. Bot a füle, fa a hangja. Megértően hallgatja meg azokat a kortársait, akiket zongoraórára, különlatinra vagy más efféle kényszerített a szülői szigor. Hiába igaz az a tény, hogy ma alighanem sokkal kevesebb a különórára járó diák, mint 15-20 éve, hiszen a nyolcvanas évek gyerekeit már az iskolán belül képesek úgy leterhelni, hogy több különórát is be lehet számítani a diáksereg elfoglaltságaiba. A kisfiú számára érthetetlen, minden logikát nélkülöző az a szülői igény, hogy a nálánál képzetebbek között, minden sikerélmény nélkül gyótródják a szolmizálással. Lehet, lustának és makacsnak bizonyul inkább, mint önhibáján kívül fölzárkóztatandó diáknak. Mégis abszurd a helyzete.

Ezt a kifejezést, természetesen, nem ő használja a körülmények bemutatására, de azért pontos. Talán nincs is nála pontosabb, hiszen különórás példázatomban csupán azért keveredett az írás élére, hogy valahogy jelezzem: tanulni való mindig akadhat, s ha nincsenek megfelelő iskolák, hát különórát kell előírni. Sokan rengeteget köszönhetnek a különóráknak, mások egy életre elátkozták ezt az oktatási formát.

Hogy miként kerül ide a kopasz énekesnő? Úgy, ahogy a világ számára is különórát jelentett az abszurd irodalom megjelenése. Életünk telistele volt lehetetlen helyzetekkel, elképzelhetetlenül furcsa körülményekkel, hihetetlenül agresszív, kihívó személyiségekkel, s ezekre az abszurd tényekre csak akkor figyeltünk oda, amikor hirtelenjében rinocéroszként mutatkozott egy korlátolt társadalom egy irodalmi mű lapjain. Akkor kezdtük el figyelni önmagunk természetesnek hitt abszurdításait, amikor a színpadon megjelent Ionesco Kopasz énekesnője.

Hát nem abszurd, hogy egy egész kulturált kontinens elbűvölve — avagy hideg számításával — bambult egy kiesi, bajszos diktátorra, aki dilettáns festőtől küzdötte föl magát az emberiség történetének talán legnagyobb bűnözőjévé? Európa befogadta a hitleri leckét. Voltak, akik bebilázták az anyagot, mások készséggel utánaolvastak, néhányan kimaradtak ugyan ebből a stúdiumból, de nem is tettek semmit az iskolarendszer ellen akkor, amikor még hatékony lehetett volna az ellenintézkedés. Igaz, oda-átról egy Chaplin nevű úr különórát hirdetett, de mi már akkor jobban hittünk az abszurd igazságnak, mint az igazság abszurdításainak.

Mert milyen országban élünk mi, magyarok? Volt, ugye, egy király nélküli királyságunk, melynek élén egy tenger nélküli ellentengernagy hadat üzent természetes szövetségesének, az Egyesült Államoknak, hogy területet szerezzen egy szövetséges országtól. Mi ez, ha nem abszurd? A jó öreg Haseknak is éveken át kellett volna napi húsz hús Prazdrojokat leöblíteni Prága knédliszagi kocsmáiban, hogy ehhez fogható kiötöljön. És mégis: eleink nem is olyan régen itt éltek, ebben az országnyi Abszurdában. S hogy élni is lehetett itt, nemcsak letudni a hétköznapi körülményeket, azt bizonyítják a házak, s bennük az emberek.

Később is adódtak abszurd helyzetek. Egész Kelet-Európa eltűrt — ha nem is hihette minden pillanatban —, hogy lassacskán magasabb a száma a nép és a Szeretett Vezér ellenségeinek, mint e térség lelkeinek. Bűnös volt itt boldog és boldogtalan, és ezáltal egyre súlyosabb értelmet kapott az a filozófiai-mélyülő kategória, amit úgy hívunk: abszurd. Am ez a fogalom csak azáltal lehet igazán érvényes, ha nap nap után összetalálkozik a létező világ egy-egy elemével.

Hogy mást ne mondjak — ünnep után ez jut eszembe —, itt van ez a nagy halom kitüntetés. Elfogadva azt, hogy minden kitüntetett megérdemelte, amit kapott, bátorkodom megkockázni, hogy az országos teljesítmény és a honorálás között megbomlott az egyensúly. Azaz hogy, éppen az ellenkezőjére fordult ez a viszony: minél inkább haladunk a gazdasági mélypont felé, annál több kitüntetést osztanak ki. Már ez a körülmény is abszurd, de az már végképp, hogy két mondattal főntebb — minden tény ellenére — képes voltam elfogadni, hogy most csakis érdemesült mellre került plectni.

Szóval, utolért az átok. Mindenesetre némi megnyugvással veszem tudomásul, hogy nem kell különórát vennem a kopasz énekesnőtől.

Dlusztus Imre

